

Zase se nudíte, že? Není co číst, není co dělat, svačiny už nenosíte, na dvoře se pořád nic zajímavého neděje, oknem voní prázdniny a smažená cibulka z jídelny. Bloumáte po chodbě. A vidíte tohle. Tak si to přečtete. Anebo jenom prohlédněte. Uvidíte, líp to uteče a prázdniny tu budou COBYDUP. COBYDUP.

Tak nám dohovívá, další školní rok. Uteklo vám to? Nebo se táhl jako kolomaz? A co je to vlastně kolomaz? Co prázdniny? Jaké budou? Těšíte se? Co budete dělat? Užijte si je. Plnými doušky, Zdarec.

KDOPAK TO MLUVÍ? A CO SE JIM STALO? KAM POJEDOU? A NENÍ TO TADY TAK TROCHU KOCOURKOV?

„No ty jo, to je mi ale horko!“
„Čoveče hrozný, už se těším, až pojedem na výlet se třídou.“
„A kam že vlastně jedem?“
„No, pojedeme do Fridrichova Mostku. To je městečko severně od Říma.“
„Hustárna! A co tam budem dělat, nebude tam nuda?“
„Úča říkala, že ne. Prej tam budou tobogány s vodou, která svítělkuje ve tmě. Voda je nasvícená lasery, který tvoří hezký obrazce.“
„No super. A dáme si tam nějaký jídlo?“
„Co tě napadá? V Fridrichově Mostku moc dobře nevaří. Potom sedneme na parník a pojedeme přes lekniňovou zátoku a dojedeme do přístavu v Alkoně. Tam si dáme oběd v restauraci De Kopytos. Pak vlezeme do místního vlaku a ten nás doveze do Děsnylandu.“
„Ty jo, to už se fakt těším.“
„Náš výlet bude super. A co ten váš, Dukláč!“

VJ

Turnaj v minifotbálku

Dne 20. 4. 2016, bylo to přesně na den někdy mezi pondělím a pátkem, se ti největší borci ve fotbalu (třetina jich ovšem fotbal nehraje, ani žádnou jinou míčovou hru) sešli v 7.15 před budovou školy. V 7.35 jsme dorazili na hřiště v Kauflandu. Po chvíli jsme byli vpuštěni do kabin a nahodili dresy. Hřišť tam měli plno, celkem čtyři.

Přistoupím nyní k popisu zápasů:

První zápas na hřišti číslo 3 v 8.30 proti Gymnáziu Česká. Výsledek byla remíza 0:0. Hrál se 2 x 10 minut, obě poloviny jsme hráli lépe, ale míč ne a ne do branky spadnout.

Druhý zápas v 9.30 po půlhodinové pauze nedopadl nejlépe. Prohráli jsme 0:2. Bylo to proti ZŠ Máj a ti hráli velmi dobře.

V 10.30 jsme hráli třetí zápas proti vesnici u města Týn nad Vltavou. Tento zápas jsme první polovinu pěkně flákali, ale v druhé polovině jsme se sebrali a vyhráli 2:0.

Ve skupině jsme skončili druhí, ale postupovali jen první. A tak šla v 11.15 jedna část našeho mužstva do Kauflandu a druhá do školy. A tak skončil turnaj, kterého se účastnili největší borci z Dukelské.

OP

Milujem se čím dál víc

21. března 2016 se v 10:45 7. A se 7. B sešly, aby se mohly navzájem sekat se spisovatelem Pavlem Cimeralem.

Proč jsem se s ním scházeli? Protože jsme od něj čekali knihu s názvem Milujem se čím dál víc.

Pan Cimeral byl moc milý. Vyprávěl nám o rodině, o tom, jak se inspiroval při psaní knihy a hlavně o tom, jak knihu psal. Říkal nám také různé zábavní historky z úsvitu.

J my jsme pro něj měli něco připravit, každý z nás si měl připravit nějakou otázku. Tenkrát před koncem besedy vyzval pan Cimeral psaní učitelce Poliché, tedy našemu informačnímu centru knihy, kterou také napsal. Imponovala se Italy Roman.

Po skončení besedy se ještě pan Cimeral stavil v hudební, kde mu hudební dělní odměňovali za práci 12 měsíční.

Po té odjel domů.

MJ

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Kdyby byli učitelé žáky

Často se mi, a určitě i vám, stane, že máte chuť říct učitelům pár pěkně pepných slov. I když je vlastně máme rádi, je to normální (je to podobné jako s rodiči). Kdyby byli ti učitelé, kteří nás při hodinách dusí, žáky a já bych byla učitel, to bych si užila... až to vidím. Chcete taky? Tak čtete, jak by to vypadalo: Ták, dobrý den! Já jsem učitelka Kubičková a budu vás učit český jazyk, fyziku a němčinu.

Nein! To zakřičela blondatá Verča a celé třídě to přišlo náramně vtipné.

Tohle vám přijde vtipné? Dost nízká úroveň.

Vysoká jako vaše IQ?

Ale, ozvala se potrefená husa? Viděla jsem váš prospěch v minulém pololetí, Vládo, a jako Einstein ani nevypadáte.

Viš, kde je Šibír, Hani?

Nemám tuhu.

Dnes si budeme povídat o elektrickém náboji.

To je zase otrava, řekla zrudněná Andrea.

Já se vám asi nezavděčím!

Ale jó, zavděčíte... když odejdete.

Tak nám o tom náboji řekněte něco vy, Jano!

Asi se to týká elektřiny?

Hm, to jsme tedy objevili Ameriku. Ještě nějaká jasná myšlenka?

Asi že se o tom učíme ve fyzice?

No, to stačí, tedy nestačí!!! Za pět.

Ale...!

Žádné ale, máš se učit.

Čmmmmmmmmmm.

Vyšla jsem na chodbu a minula Kubu a Frantu, kteří se ládovovali hamburgerem.

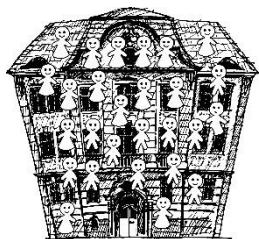
Cítila jsem se skoro jako někdo, koho nemá moc lidí v jeho práci rádo...

Tohle je má zkušenost...

P Š T J

Laško, ale no tak, nechej mě to domluvit... s učením učitelů. Díky, stačilo a už nikdy nechci.

Postavy v tomto článku jsou smyšlené a jakákoli podobnost s reálnými osobami je náhodná. © EAK

Sociální sítě

V Českých Budějovicích v jednom růžovobílém domku bydlela holka, která měla dva bratry a jednu sestru. Jmenovala se Emily. Její sourozenci Ondra, Leon a Kelly. Tahle rodina měla problém, a tím byl otec Emily a Leona, byl totiž jiný než otec Ondra a Kelly. Problém byl ten, že otec začal pít. A když mu došly peníze na alkohol, začal prodávat věci. Emily chodila do 9. třídy, a když měla narozeniny, otec jí ani nepopřál ani jí nepodpořil, když o několik let později maturovala. O Leona se nezajímal vůbec.

Emily se líbil jeden kluk, jmenoval se Jack a byl asi o tři měsíce starší než ona. Jí to bylo jedno, každý den, když vstala, se hezky nalíčila, aby na něj zapůsobila, i když to nepotřebovala, protože se Jackovi líbila. Po cestě do školy ho potkávala denně, i dnes. Zarazila se, jakoby zkažená, Jack jí pozdravil, ona jeho asi až po minutě, zeptal se jí, jestli by s ním šla do školy, odpověděla, že klidně, že jí to nevadí, že bude ráda. Asi po patnácti minutách se jí Jack zeptal, jestli by s ním Emily nechodila, že je moc hezká, milá a chytrá. Emily nevěděla, co má říct, ale nakonec mu odpověděla, že ano. Za dva měsíce už měli vážný vztah. Zrovna se konala oslava Emiliiny narozeniny, bylo jí 17 let, pozvala všechny přátele i své sourozence a známé. Když oslava začala, dorazil Jack, kráčel přímo k Emily, předal jí dárek. Emily si dárek rozbálila a najednou vykřikla štěstím, byla překvapená, dostala totiž prstýnek, nevěděla, co má na to říct. Jack si kleknul a požádal jí o ruku, ona nevěděla, co má říct, byla ještě dost mladá na to, aby se vdala. Čtěla jít na vysokou, nakonec řekla Jackovi, že až bude starší, tak by si ho vzala. Jack to pochopil, a i když se pak dlouho neviděli, protože Jack bydlel jinde než ona a chodil na jinou školu. Rozhodli se, že budou spolu komunikovat přes sociální sítě, neboť jinak se spolu nevidí a nebudou spolu komunikovat, nedozví se o sobě nějaké informace. A to nechtěli. Oba měli Facebook i Skype, takže komunikovali dennodenně. Měli se moc a moc rádi a nechtěli, aby se jim jejich vztah pokazil. Když uběhl rok, zrovna se Jack stěhoval blíž k Emily, měl jí totiž moc rád a udělal by pro ni cokoli. Byl už plnoletý a ona též, Jack se rozhodl, že jí na Facebook napíše, jestli by se k němu nechtěla nastěhovat. Rodiče Emily řekli, že je už plnoletá, takže jestli se chce opravdu odstěhovat, tak může. Emily si sbalila věci, rozloučila se a jela za Jackem. Když přijela do nového domu, byla moc ráda, že poznala Jacka. Jack a Emily se vzali a žili šťastně až do smrti.

NB

Nastává doba selfie (nebo končí?)

Selfie se podle mě až moc rozšířilo. Už skoro nikdo neví, co to vlastně ve skutečnosti znamená... jak jinak si mám vysvětlovat, že si holky v parku řeknou, vyfotíme si vzájemně selfičko?

Ti, kteří si fotí selfie, rozdělujeme do dvou skupin, zaprvé DUCKFACE a zadruhé VÍCE BRAD.

DUCKFACE je skupina lidí, která se snaží na svých selfičkách vypadat co nejvíce sexy. Opravdu? Myslíte si, že když vyšpulíte pusku, tak vypadáte sexy? No, je to vaše věc, mně do toho celkem nic není.

VÍCE BRAD je skupina, která dělá pravý opak, oni se nesnaží vypadat sexy, ale hrozně. Dělalí si sami ze sebe srandu. Přiznávám se, že jsem radši Dvojítá brada než Duckface.

To je vše. Lidí, foťte si, co chcete, ale nervěte to všude.

KH

